

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล

ความเป็นมา

1. มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือที่ ศธ 0517/8158 ลงวันที่ 8 ตุลาคม 2550 เสนอหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2550) ซึ่งปรับปรุงจากหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี ประกอบด้วย 7 แขนงวิชา คือ 1) ดนตรีปฏิบัติ 2) ดนตรีแจ๊ส 3) ดนตรีสมัยนิยม 4) ดนตรีไทยและดนตรีตะวันออก 5) การประพันธ์ดนตรี 6) เทคโนโลยีดนตรี และ 7) ธุรกิจดนตรี เพื่อให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณารับทราบการให้ความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัยมหิดลในการประชุมครั้งที่ 398 เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2550 โดยขอใช้หลักสูตรดังกล่าวย้อนหลังกับนักศึกษาที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2548 สรุปผลการดำเนินงานพิจารณาหลักสูตรได้ ดังตารางต่อไปนี้

วัน/เดือน/ปี	การดำเนินงานพิจารณาหลักสูตร
14 กุมภาพันธ์ 2551	สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) แจ้งไปยังมหาวิทยาลัยมหิดลว่า หลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2550) มีชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาไม่สอดคล้องกับประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา พ.ศ. 2549 พร้อมทั้งขอให้ทบทวนมาอย่างต่อเนื่อง
8 มกราคม 2552 และ 27 มีนาคม 2552	มหาวิทยาลัยมหิดลแจ้งยืนยันการกำหนดชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาดุริยางคศาสตรบัณฑิต โดยมีเหตุผลว่าเป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยปริญญาในสาขาวิชา อักษรย่อสำหรับสาขาวิชา ครุวิทยฐานะและเข้มวิทยฐานะ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และชื่อปริญญาดังกล่าวเป็นวิชาชีพที่มีคุณสมบัติเฉพาะทางและมีมหาวิทยาลัยในต่างประเทศที่ใช้ชื่อปริญญาดังกล่าว
4 มิถุนายน 2552	คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) ในการประชุมครั้งที่ 6/2552 เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2552 ได้มีความเห็นว่า 1) <i>ประเด็นข้อกฎหมาย</i> กรณีการออกข้อบังคับของมหาวิทยาลัย มหิดลซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาในกำกับนั้น : เห็นว่ามหาวิทยาลัยมหิดลจะออกข้อบังคับในเรื่องใดจะต้องดำเนินการให้สอดคล้องตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งรัฐมนตรีฯ ลงนามให้มีผลบังคับใช้สำหรับสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งด้วย 2) <i>ประเด็นชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญา</i> : เห็นว่าหลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญาเกณฑ์ พ.ศ. 2549 ได้กำหนดให้มีชื่อปริญญา 4 ประเภท คือ ปริญญาศิลปศาสตร์ ปริญญาวิทยาศาสตร์ ปริญญาวิชาชีพ และปริญญาทางเทคโนโลยี และมีข้อสังเกตว่าเดิมมหาวิทยาลัยมหิดลใช้ชื่อปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต ซึ่งเป็นปริญญาทางวิชาการ การปรับปรุงหลักสูตรโดยกำหนดชื่อปริญญาเป็นดุริยางคศาสตรบัณฑิตนั้น มหาวิทยาลัยได้มีการปรับลักษณะเนื้อหาวิชาโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นวิชาชีพแทนวิชาการหรือไม่ อย่างไร
15 มิถุนายน 2552	มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือที่ ศธ 0517/5885 ลงวันที่ 15 มิถุนายน 2552 ชี้แจงเหตุผลเพิ่มเติมในการปรับปรุงหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ดังนี้ (1) การปรับปรุงหลักสูตรโดยกำหนดชื่อปริญญาใหม่เป็นดุริยางคศาสตรบัณฑิตนั้น ได้ปรับลักษณะเนื้อหาวิชา โดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นวิชาชีพ เน้นให้มีวิชาปฏิบัติการดนตรีและวิชาเฉพาะสาขาเพื่อการประกอบอาชีพทางดนตรีมากขึ้น

วัน/เดือน/ปี	การดำเนินงานพิจารณาหลักสูตร
	(2) ความหมายของชื่อปริญญาตรียางคศาสตร์บัณฑิตนั้น ในวงการวิชาชีพดนตรีระดับสากลให้การยอมรับและให้การยกย่องในความเป็นวิชาชีพทางดนตรีมากกว่า
13 มิถุนายน – 17 สิงหาคม 2552	<p>สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา โดยมอบหมายจากคณะกรรมการด้านมาตรฐานการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 6/2552 เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2552 ได้นำหลักสูตรดังกล่าวให้ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรี 2 ท่านพิจารณาให้ความเห็นสรุปได้ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. โครงสร้างหลักสูตรยังไม่เข้มแข็งพอที่จะเป็นหลักสูตรตรียางคศาสตร์บัณฑิตได้ เห็นควรเป็นหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีมากกว่า 2. หลักสูตรมีการเปิดสอน 7 แขนงวิชา เมื่อพิจารณาตามแขนงวิชาเห็นว่า <ol style="list-style-type: none"> 1) แขนงวิชาดนตรีปฏิบัติและแขนงวิชาการประพันธ์ดนตรี มีเนื้อหารายวิชาที่เน้นวิชาชีพหรือปฏิบัติควรใช้ชื่อปริญญา“ตรียางคศาสตร์บัณฑิต” 2) แขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรีแขนงวิชาธุรกิจดนตรีมีเนื้อหารายวิชาที่เน้นวิชาการควรใช้ชื่อปริญญา“ศิลปศาสตรบัณฑิต” นอกจากนี้มีหลายรายวิชาที่ไม่เกี่ยวข้องกับดนตรีแต่ใช้รหัสของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เช่น หลักการตลาด หลักการบัญชี และการเงินธุรกิจ เป็นต้น ซึ่งรายวิชาเหล่านี้เป็นศาสตร์เฉพาะแม้จะเชื่อมโยงเรื่องดนตรีก็เห็นสมควรให้เจ้าของศาสตร์รับผิดชอบจัดการเรียนการสอน 3) แขนงวิชาดนตรีแจ๊สเป็นชื่อแขนงวิชาที่ไม่สื่อว่าเน้นด้านปฏิบัติหรือด้านวิชาการ เพราะแขนงวิชาดังกล่าวอาจเน้นเรื่องปฏิบัติหรือวิชาการก็ได้ แม้ว่ารายวิชาในหลักสูตรดูเหมือนว่าจะจะเป็นปฏิบัติ แต่ก็ไม่ชัดเจนเรื่องความลุ่มลึกของการปฏิบัติ 4) แขนงวิชาดนตรีสมัยนิยมเป็นชื่อแขนงวิชาที่ไม่สื่อว่าเน้นด้านปฏิบัติหรือด้านวิชาการแม้ว่ารายวิชาในหลักสูตรดูเหมือนว่าจะจะเป็นปฏิบัติ แต่ก็ไม่ชัดเจนเรื่องความลุ่มลึกของการปฏิบัติ นอกจากนี้เนื้อหาวิชาการไม่เข้มข้นพอที่เปิดสอนในระดับปริญญาบัณฑิตและแต่ละรายวิชามีเนื้อหาไม่มากพอตามที่จำนวนหน่วยกิตระบุไว้ 5) แขนงวิชาดนตรีไทยและดนตรีตะวันตกเป็นชื่อแขนงวิชาที่ไม่สื่อว่าเน้นด้านปฏิบัติหรือด้านวิชาการ เนื่องจากเนื้อหาไม่ครอบคลุมและไม่ลึกซึ้งเพียงพอและรายวิชาไม่ชัดเจนเรื่องความลุ่มลึกของการปฏิบัติ และเห็นสมควรให้สาขาวิชาดนตรีไทยและดนตรีตะวันตกแยกจากกันเพราะดนตรีไทยเป็นศาสตร์เฉพาะศาสตร์หนึ่ง ส่วนดนตรีตะวันตกก็มีความหลากหลายและไม่เกี่ยวข้องกัน <p>นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญได้มีข้อสังเกตดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ปรัชญาของหลักสูตรกล่าวถึง “หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี” มิใช่ “หลักสูตรตรียางคศาสตร์บัณฑิต” 2) ชื่อรายวิชาและเนื้อหารายวิชาภาษาไทยกับภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกันเป็นจำนวนมาก เช่น รายวิชา ดศปว 320 ดนตรีในศตวรรษที่20 ดศทอ 140 ประวัตติและทฤษฎีดนตรีไทยขั้นพื้นฐาน และ ดศทพ 435 การประพันธ์ดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น 3) รายวิชาจำนวนมากไม่น่าจะหาอาจารย์ผู้สอนที่มีคุณวุฒิเหมาะสมได้ เช่น รายวิชาในแขนงวิชาดนตรีแจ๊ส ดนตรีสมัยนิยม เทคโนโลยีดนตรี ธุรกิจดนตรี เป็นต้น
3 กันยายน 2552	<p>กกอ. ในการประชุมครั้งที่ 9/2552 เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2552 มีมติดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ให้มหาวิทยาลัยมหิดลพิจารณาเนื้อหารายวิชาในแขนงวิชาใน 7 แขนงวิชาอีกครั้ง

วัน/เดือน/ปี	การดำเนินงานพิจารณาหลักสูตร
	<p>แล้วให้เลือกว่าแขนงวิชาใดจะสอดคล้องกับการใช้ชื่อปริญญา/ชื่อหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี (เน้นด้านทฤษฎี) หรือชื่อปริญญา/ชื่อหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต เน้นวิชาชีพ/ปฏิบัติ) ตามที่เสนอแนะแล้วให้แจ้งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา</p> <p>2. กำหนดชื่อปริญญาเพิ่มเติมในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา พ.ศ. 2549 โดยกำหนดในกลุ่มปริญญาสำหรับศาสตร์ในลักษณะเชิงวิชาชีพหรือกึ่งวิชาชีพ ดังนี้</p> <p>สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์ กำหนดปริญญา 3 ระดับ ดังนี้</p> <p>(1) ดุริยางคศาสตรบัณฑิต : ดศ.บ. (Bachelor of Music : B.M.)</p> <p>(2) ดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต : ดศ.ม. (Master of Music : M.M.)</p> <p>(3) ดุริยางคศาสตรดุษฎีบัณฑิต : ดศ.ด. (Doctor of Music : D.M.)</p>
9 มีนาคม 2553	มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือ ศธ 0517/1524 ลงวันที่ 9 มีนาคม 2553 ยืนยันใช้ชื่อหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ทั้ง 7 แขนงวิชา
26 เมษายน 2553	<p>มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือ ศธ 0517/2630 ลงวันที่ 26 เมษายน 2553ชี้แจงเหตุผล ดังนี้</p> <p>1. โครงสร้างหลักสูตรของทั้ง 7 แขนงวิชา จำแนกตามสัดส่วนรายวิชาดนตรีในกลุ่มวิชาเฉพาะและวิชาเลือกดนตรี มีสัดส่วนของรายวิชาดนตรีมากกว่ารายวิชาเฉพาะแขนง</p> <p>2. การรับนักศึกษาเข้าศึกษาในทุกแขนงวิชานับการสอบปฏิบัติเครื่องดนตรี ความรู้ทางดนตรี และความรู้เฉพาะแขนงวิชา</p> <p>3. การจัดการเรียนการสอนในส่วนวิชาปฏิบัติเครื่องดนตรี นักศึกษาได้ศึกษากับอาจารย์เฉพาะเครื่องดนตรีทุกแขนงวิชา และคณาจารย์ที่มีคุณวุฒิ ประสบการณ์และผลงานตรงสาขาวิชา</p> <p>4. ศาสตร์ทางดนตรีไทยและดนตรีตะวันตก มีความเกี่ยวข้องและเชื่อมโยงกันไม่ว่าจะเป็นระดับเสียง ความคล้ายคลึงของเครื่องดนตรี และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมทางดนตรี การศึกษาการปฏิบัติเครื่องดนตรีไทยและการได้รับรู้ความรู้เครื่องดนตรีตะวันตกจึงเป็นการเปิดโลกทัศน์แก่นักศึกษาให้มองเห็นความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมดนตรีในทวีปเอเชีย เพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการสร้างจินตนาการอันนำไปสู่การสร้างสรรค์งานดนตรีไทย</p> <p>5. ศาสตร์ทางดนตรีของวิทยาลัยครอบคลุมเนื้อหาที่มีความลึกซึ้งมากพอต่อผลงานของนักศึกษาปรากฏสู่สาธารณชนและการได้รับรางวัลทางดนตรีทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ (ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้จาก www.music.mahidol.ac.th)</p>
20 กันยายน 2553	<p>คณะกรรมการด้านมาตรฐานการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 8/2553 เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2553 มีมติ ดังนี้</p> <p>1. มหาวิทยาลัยมหิดลสามารถใช้ชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) ในแขนงวิชา 5 แขนงวิชา ได้แก่ แขนงวิชาดนตรีปฏิบัติ ดนตรีไทยและดนตรีตะวันตก ดนตรีสมัยนิยม ดนตรีแจ๊ส และการประพันธ์ดนตรี เนื่องจากเนื้อหาหลักสูตรเน้นวิชาชีพหรือการปฏิบัติ สำหรับอีก 2 แขนงวิชา คือ แขนง</p>

วัน/เดือน/ปี	การดำเนินงานพิจารณาหลักสูตร
	<p>วิชาเทคโนโลยีดนตรี และแขนงวิชาธุรกิจดนตรีนั้น เห็นควรให้มหาวิทยาลัยมหิดล จัดแยกเป็นอีกหนึ่งหลักสูตร โดยใช้ชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต เนื่องจากเนื้อหาหลักสูตรเน้นทางด้านวิชาการ</p> <p>2. ให้นำข้อมูลและเหตุผลการกำหนดชื่อหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) ใน 2 แขนงวิชา คือ แขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรี และแขนงวิชาธุรกิจดนตรีของมหาวิทยาลัยมหิดลให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับดนตรีอีกจำนวน 3 ท่านที่ไม่ซ้ำกับ 2 ท่านพิจารณาให้ความเห็นประกอบการใช้ชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาดังกล่าวเพิ่มเติม และเสนอ กกอ. พิจารณา</p>
3 กุมภาพันธ์ 2554	<p>กกอ. ในการประชุมครั้งที่ 2/2554 เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2554 มีมติเห็นชอบให้มหาวิทยาลัยมหิดลใช้ชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) ใน 5 แขนงวิชา ได้แก่ แขนงวิชาดนตรีปฏิบัติ แขนงวิชาดนตรีไทย และดนตรีตะวันออก แขนงวิชาดนตรีสมัยนิยม แขนงวิชาดนตรีแจ๊ส และแขนงวิชาการประพันธ์ดนตรี เนื่องจากเนื้อหาหลักสูตรเน้นวิชาซีพหรือการปฏิบัติ สำหรับอีก 2 แขนงวิชา ได้แก่ แขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรี และแขนงวิชาธุรกิจดนตรีให้จัดแยกเป็นอีกหนึ่งหลักสูตร โดยใช้ชื่อหลักสูตรและชื่อปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต เนื่องจากเนื้อหาหลักสูตรเน้นทางด้านวิชาการ และให้ความเห็นชอบในหลักการให้ สกอ. ตอบยีนยันมติดังกล่าว หากมหาวิทยาลัยมหิดลขอทบทวนมาอีกโดยไม่ต้องนำเสนอ กกอ. พิจารณา</p>
29 มิถุนายน 2554	<p>มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือ ศธ 0517/5244 ลงวันที่ 29 มิถุนายน 2554 แจ้งยืนยันใช้ชื่อปริญญาและชื่อหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ในแขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรี และแขนงวิชาธุรกิจดนตรี โดยสภามหาวิทยาลัยมหิดล ในการประชุมครั้งที่ 449 เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2554 ได้มีมติรับทราบการยืนยันดังกล่าว</p>
8 สิงหาคม 2554	<p>มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือ ศธ 0517/6306 ลงวันที่ 8 สิงหาคม 2554 เรียนเชิญประธาน กกอ. กกอ. คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าเยี่ยมชมวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล</p>
19 สิงหาคม 2554	<p>มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือ ศธ 0517/6611 ลงวันที่ 19 สิงหาคม 2554 เสนอหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) เพื่อให้ สกอ. พิจารณาอีกครั้ง โดยเอกสารหลักสูตรที่เสนอ พบว่า</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ยังมีได้ปรับแก้ไขเนื้อหาหลักสูตรทั้ง 2 แขนงวิชาตามมติ กกอ. 2) โครงสร้างหลักสูตรที่เสนอมาไม่สอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2548 ซึ่งประกอบด้วย หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาเฉพาะ และหมวดวิชาเลือกเสรี 3) รายชื่ออาจารย์ประจำไม่สามารถแสดงถึงคุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอนที่ดูแลรับผิดชอบรายวิชาต่างๆ ทั้ง 7 แขนงวิชา 4) ตารางเปรียบเทียบหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น เป็นเอกสารเดิมที่ได้เคยเสนอคณะกรรมการด้านมาตรฐานการอุดมศึกษา และ กกอ. เพื่อประกอบการพิจารณาแล้ว ตามลำดับ

2. นักศึกษาและคณาจารย์จากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เดินทางมา ณ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2554 เรียกร้องให้ทบวงการศึกษาพิจารณารับทราบหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต แขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรีและแขนงวิชาธุรกิจดนตรี โดยให้เหตุผลว่าโครงสร้างหลักสูตรจำนวนหน่วยกิตรวม 139 หน่วยกิต นักศึกษาทั้ง 7 แขนงวิชาเรียนเหมือนกัน คือ 1) หมวดวิชาศึกษาทั่วไปจำนวน 31 หน่วยกิต 2) หมวดวิชาดนตรีจำนวน 60 หน่วยกิต (หมวดวิชาบังคับทางดนตรี 50 หน่วยกิต หมวดวิชาเลือกดนตรี 10 หน่วยกิต) 3) รายวิชาตามแขนงวิชาจำนวนเพียง 42 หน่วยกิตเท่านั้น และ 4) วิชาเลือกเสรีจำนวน 6 หน่วยกิต พร้อมทั้งขอโอกาสให้ผู้แทนได้เข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องด้วย

3. เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (นายสุเมธ แย้มมนุญ) ได้เสนอขอหารือที่ประชุม กกอ.ในการประชุมครั้งที่ 10/2554 เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2554 เรื่อง มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีหนังสือแจ้ง การปรับปรุงหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต พร้อมเชิญให้ กกอ. เยี่ยมชมวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ซึ่ง กกอ. ได้ มีมติให้ตั้งผู้ทรงคุณวุฒิโดยทำหน้าที่ศึกษา วิเคราะห์ เปรียบเทียบการจัดหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตใน สถาบันอุดมศึกษา และจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อประกอบการพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล และมอบหมายรองเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (รองศาสตราจารย์ กำจร ตติยกวี) เป็นประธาน แล้วรายงาน กกอ. เพื่อพิจารณาความเห็นอีกครั้ง

4. คณะอนุกรรมการพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหิดลได้มีการ ประชุม 2 ครั้ง เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2554 และวันพุธที่ 28 กันยายน 2554 โดยมีความเห็นว่า หลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหิดล ประกอบด้วย 7 แขนงวิชา มี 5 แขนงวิชาที่มี จำนวนหน่วยกิตในโครงสร้างหลักสูตรที่สอดคล้องกัน กล่าวคือ กลุ่มวิชาบังคับ 92 หน่วยกิต ประกอบด้วย หมวดวิชาการดนตรี 22 หน่วยกิต หมวดปฏิบัติดนตรี 52 หน่วยกิต และหมวดวิชาเอกและวิชาเสริม 18 หน่วยกิต ส่วนแขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรี และแขนงวิชาธุรกิจดนตรี มีโครงสร้างหน่วยกิตที่แตกต่างออกไป คือ มีจำนวนหน่วยกิตหมวดปฏิบัติดนตรี 28 หน่วยกิต และหมวดวิชาเอกและวิชาเสริม 42 หน่วยกิต รายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

แขนงวิชา	โครงสร้างหลักสูตร (139 หน่วยกิต)			
	หมวดวิชา ศึกษาทั่วไป (31หน่วยกิต)	หมวดวิชาเฉพาะ (102 หน่วยกิต)		หมวดวิชาเลือกเสรี (6 หน่วยกิต)
		กลุ่มวิชาบังคับ (92 หน่วยกิต)	กลุ่มวิชาเลือก ดนตรี (10 หน่วยกิต)	
1. ดนตรีปฏิบัติ 2. ดนตรีแจ๊ส 3. ดนตรีสมัยนิยม 4. ดนตรีไทยและ ดนตรีตะวันออก 5. การประพันธ์ ดนตรี		หมวดวิชาการดนตรี 22 นก. <u>หมวดปฏิบัติดนตรี 52 นก.</u> <u>หมวดวิชาเอกและวิชาเสริม 18 นก.</u>		

แขนงวิชา	โครงสร้างหลักสูตร (139 หน่วยกิต)			
	หมวดวิชา ศึกษาทั่วไป (31หน่วยกิต)	หมวดวิชาเฉพาะ (102 หน่วยกิต)		หมวดวิชาเลือกเสรี (6 หน่วยกิต)
		กลุ่มวิชาบังคับ (92 หน่วยกิต)	กลุ่มวิชาเลือก ดนตรี (10 หน่วยกิต)	
6. เทคโนโลยีดนตรี (ดนตรีตะวันตก) และ (ดนตรีไทย และดนตรี ตะวันออก) 7. ธุรกิจดนตรี (ดนตรีตะวันตก) และ (ดนตรีไทยและ ดนตรีตะวันออก)		หมวดวิชาการดนตรี 22 นก. <u>หมวดปฏิบัติดนตรี 28 นก.</u> <u>หมวดวิชาเอกและวิชาเสริม 42</u> <u>นก.</u>		

นอกจากนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอตัวอย่างของหลักสูตร University of Michigan ในหลักสูตร Bachelor of Music in Music and Technology จะเน้นไปทางด้านที่เป็นการสร้างงานทางด้านดนตรีขึ้นมาได้ด้วยการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยหรือ music technology เช่น การแต่งดนตรีโดยใช้เทคโนโลยีไฟฟ้า การสร้างเสียง/แต่งเสียง/ควบคุมเสียงโดยใช้คอมพิวเตอร์ แต่ของมหาวิทยาลัยมหิดลค่อนข้างไปทาง music engineering เน้นการบันทึกเสียงหรือวิศวกรรมเสียงมากกว่า

ทั้งนี้ ที่ประชุมได้มีความเห็นและข้อเสนอแนะ ดังนี้

1) เห็นควรให้มหาวิทยาลัยมหิดลปรับแก้จำนวนหน่วยกิตหมวดปฏิบัติดนตรีในแขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรี และแขนงธุรกิจดนตรีให้มากขึ้นจาก 28 หน่วยกิต เป็น 52 หน่วยกิต (เพิ่มขึ้น 24 หน่วยกิต) และปรับลดจำนวนหน่วยกิตในหมวดวิชาเอกและวิชาเสริมจาก 42 หน่วยกิตเป็น 18 หน่วยกิต (ลดลง 24 หน่วยกิต) ทั้งนี้เพื่อให้ทั้ง 7 แขนงวิชามีโครงสร้างหลักสูตรที่สอดคล้องกัน และสามารถใช้อ้างอิงได้โดยไม่มีข้อขัดแย้ง

2) ปรับเนื้อหาวิชาทางด้านเทคโนโลยีและธุรกิจดนตรีเพื่อเน้นการสร้างสรรคงานดนตรีโดยบูรณาการศาสตร์ทางด้านเทคโนโลยีและธุรกิจมาเสริม เพื่อให้เหมาะสมกับปริญญาทางด้านดุริยางคศาสตร์

3) จากการวิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตร พบว่า ชื่อแขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรีและธุรกิจดนตรีที่แยกออกเป็นวิชาเอกดนตรีไทยและดนตรีตะวันออก ทำให้สื่อความหมายสับสน เนื่องจากไม่มีการสอนดนตรีตะวันออก จึงเสนอให้ปรับเป็นวิชาเอกดนตรีไทยเพียงอย่างเดียว

4) เสนอให้มหาวิทยาลัยสรรหาอาจารย์ประจำหลักสูตรสำหรับแขนงวิชาเทคโนโลยีดนตรีและดนตรีธุรกิจที่มีคุณวุฒิด้านนี้โดยตรง

5) ปรับชื่อแขนงวิชาปฏิบัติดนตรีให้ชัดเจนขึ้นว่าเน้นการเรียนการสอนด้านใด อาทิ ดนตรีคลาสสิก หรือดนตรีตะวันตก

6) ปรับชื่อแขนงวิชาดนตรีไทยและดนตรีตะวันออก โดยตัดคำว่า “ดนตรีตะวันออก” ออกเป็น “แขนงวิชาดนตรีไทย” เพื่อให้สอดคล้องกับรายวิชาที่จัดการเรียนการสอน

ทั้งนี้ ประธานได้มอบหมายให้ฝ่ายเลขานุการจัดทำวาระเรื่องดังกล่าวเสนอคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณา โดยให้เรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการฯ 1 ท่านเป็นผู้แทนเข้าร่วมชี้แจง และให้เรียนเชิญผู้แทนมหาวิทยาลัยมหิดลที่รับผิดชอบหลักสูตรดังกล่าวมารับฟังและชี้แจงต่อที่ประชุม กกอ.

5. เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 29 กันยายน 2554 รองเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (รองศาสตราจารย์นายแพทย์กำจร ตติยกวี) ได้แจ้งผลการพิจารณาข้างต้นของคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหิดล กับผู้แทนมหาวิทยาลัยมหิดล ต่อมามหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีหนังสือที่ ศธ 0517 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2554 แจ้งการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) ตามที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตฯ มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

แขนงวิชา	โครงสร้างหลักสูตร 139 หน่วยกิต			
	หมวดวิชาศึกษาทั่วไป (31หน่วยกิต)	หมวดวิชาเฉพาะ (102 หน่วยกิต)		หมวดวิชาเลือกเสรี (6 หน่วยกิต)
		กลุ่มวิชาบังคับ (92 หน่วยกิต)	กลุ่มวิชาเลือก ดนตรี (10 หน่วยกิต)	
1. ปฏิบัติดนตรีคลาสสิก 2. ดนตรีแจ๊ส 3. ดนตรีสมัยนิยม 4. ดนตรีไทยและดนตรีตะวันออก 5. การประพันธ์ดนตรี 6. เทคโนโลยีดนตรี 7. ธุรกิจดนตรี		หมวดวิชาการดนตรี 22 นก. <u>หมวดปฏิบัติดนตรี 52 นก.</u> <u>หมวดวิชาเอกและวิชาเสริม 18 นก.</u>		

6. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้วิเคราะห์หลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) ของมหาวิทยาลัยมหิดลแล้ว เห็นว่า **มหาวิทยาลัยมหิดลได้ดำเนินการปรับแก้ไขหลักสูตรตามความเห็นของคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยมหิดล และได้เสนอให้ที่ประชุมคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณา**

7. คณะกรรมการการอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ 11/2554 เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ 3 พฤศจิกายน 2554 ได้ประชุมพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยมหิดลแล้วมีมติ ดังนี้

1) เห็นชอบให้รับทราบหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2550) ของมหาวิทยาลัยมหิดล 7 แขนงวิชา ซึ่งมหาวิทยาลัยได้มีการปรับแก้ตามมติและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยมหิดล แล้ว และมอบให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

2) ให้ สกอ. แจงข้อสังเกตเพิ่มเติม ของ กกอ. ต่อมหาวิทยาลัยมหิดล ดังนี้

(1) การใช้ชื่อปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต บัณฑิตที่จบจะต้องมีความสามารถชั้นมืออาชีพทางด้านดนตรีซึ่งถือเป็นมาตรฐานทางวิชาชีพ ส่วนการใช้ชื่อปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตทางดนตรีนั้น บัณฑิตจะสามารถใช้ความรู้ทางด้านดนตรีทำงานในสาขาต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวางกว่า

(2) เพื่อประโยชน์ต่อการทำงานของบัณฑิต มหาวิทยาลัยควรจัดทำหลักสูตรแยกตามสาขาวิชาให้ชัดเจน หรือระบุแขนงวิชาไว้ในใบบันทึกผลการศึกษา (transcript)

3) สกอ. ควรเผยแพร่ผลการพิจารณาหลักสูตรปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหิดล ไว้บน website ของ สกอ. เพื่อเป็นหลักฐานที่เป็นข้อเท็จจริงต่อสาธารณะ

4) สกอ. ควรประชาสัมพันธ์ สร้างความเข้าใจให้สาธารณะได้รับทราบว่า มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ปรับหลักสูตรให้ สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการตามข้อเสนอแนะเรียบร้อยแล้วจึงรับทราบหลักสูตร
